

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України у Вінницькій області

вул. Грушевського, 27, м. Вінниця, 21050, тел. (0432) 53-13-09
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_vin@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001473

Кримінальне провадження № 22022020000000160

ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру

місто Вінниця

«11» травня 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Вінницькій області підполковник Сахненко Володимир Миколайович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22022020000000160 від 07.09.2022 за підозрою Табачника Д.В. у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, та за фактом вчинення злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину та зміни раніше повідомленої підозри, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278, 279 Кримінального процесуального кодексу України, –

ПОВІДОМИВ:

Табачнику Дмитру Володимировичу
26.11.1963 року народження, уродженцю
м. Києва, зареєстрованому за адресою: м. Київ,
вул. Ярославів Вал, буд. 28, кв. 32,
громадянину України, –

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

ч. 2 ст. 111 КК України – державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

ч. 1 ст. 111-2 КК України – умисні дії, спрямовані на допомогу державі-агресору (пособництво), окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації, підтримки рішень та дій держави-агресора, окупаційної адміністрації держави-агресора.

ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України – порушення законів та звичаїв війни, тобто інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їхньої незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1 – 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана Союзом Радянських Соціалістичних Республік (далі СРСР), правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної

української держави – України. Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки, у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський

державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 – 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – рф) та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – зс рф), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та її членами, які, очевидно, були розцінені представниками влади і зс рф як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам рф, що сприятиме втраті протиправного впливу на політичні процеси в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до

поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування чорноморського флоту рф на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади рф та зс рф вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців зс рф, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та рф, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території рф службові особи Генерального штабу зс рф (далі – гш зс рф), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб зс рф, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей рф, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, одночасно із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Вказаний план повною мірою відповідав та був розроблений з урахуванням принципів та підходів, викладених під час виступу начальника гш зс рф Герасимова В.В. перед академією військових наук рф з доповіддю про гібридну війну в лютому 2013 року, яка надалі отримала назву «доктрина Герасимова», де зазначалося, що з метою досягнення цілей повинна надаватися перевага невоєнним заходам (політичним, економічним, інформаційним, гуманітарним), які застосовуються з використанням протестного потенціалу населення, інформаційного протипротива, а також воєнним заходам прихованого характеру.

Надалі, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами рф і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості рф на світовій арені, представники влади та зс рф, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, з грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів рф здійснювалось викривлення подій в Україні (зокрема щодо Євромайдану),

вказувалося на хибність європейського вектора розвитку зовнішніх відносин України. При цьому, шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян рф і місцевих мешканців південно-східних регіонів України до дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники ультра націоналістичних поглядів, а учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалася їхня неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України, з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знущання над російськомовним населенням України.

Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та зс рф серед інших територій України, які були об'єктом їхнього злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту рф (далі – чф рф), що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ зс рф одночасно з іншими елементами гібридної війни, ведення такої гібридної війни проти України співучасники злочинного плану розпочали на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців зс рф, співробітників інших силових відомств рф, представників влади, інших громадян рф та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади рф створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і зс рф.

Зокрема, на військовослужбовців чф рф співучасниками покладалося вжиття заходів щодо підготовки та розв'язання агресивної війни на території АР Крим і м. Севастополя, а саме:

- планування, підготовка, організація прийняття та розосередження на об'єктах чф рф військових підрозділів зс рф, які передбачалися гш зс рф для здійснення вторгнення на територію АР Крим і м. Севастополя для ведення агресивної війни проти України;

- організація блокування підрозділами чф рф у взаємодії з військовими козацькими товариствами рф, що діяли під виглядом місцевих жителів АР Крим і м. Севастополя, та з представниками так званої «самооборони» – незаконними збройними формуваннями, військових частин Збройних Сил

України (далі – ЗС України) та Державної прикордонної служби України (далі – ДПС України) з метою перешкоджання їхній законній діяльності щодо відсічі збройній агресії РФ, оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності;

- організація блокування транспортних комунікацій з метою нейтралізації роботи морського та повітряного військового транспорту, пошкодження об'єктів, які мають важливе оборонне значення для України;

- організація захоплень будівель і споруд органів державної влади України з метою перешкоджання їхній нормальній роботі.

Починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме – АР Крим і м. Севастополя, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

Надалі військовослужбовці ЧФ РФ, у взаємодії з підрозділами спеціальних військ ЗС РФ, підрозділами та спеціальними формуваннями інших силових відомств РФ, іррегулярними незаконними збройними формуваннями, озброєними бандами, групами найманців та із залученням представників військових козацьких товариств РФ, продовжили реалізацію спільного умислу, спрямованого на військову окупацію та подальшу анексію АР Крим та м. Севастополя.

Зокрема, 27 лютого 2014 року близько 04 год 30 хв понад 100 озброєних військовослужбовців 45-го окремого полку спецпризначення повітрянодесантних військ ЗС РФ проникли до будівель Верховної Ради

АР Крим за адресою АР Крим, м. Сімферополь, проспект Кірова, 13 та Ради Міністрів АР Крим за адресою АР Крим, м. Сімферополь, вул. Карла Маркса, 18, захопили їх та установили контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для рф рішень.

Здійснивши захоплення будівель центральних органів влади АР Крим і м. Севастополя, представники командування зс рф на виконання вказівок та розпоряджень представників влади рф продовжили агресивні військові дії, визначені заздалегідь розробленим злочинним планом, з метою порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміни меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, упродовж 27-28 лютого 2014 року здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, що організовували та забезпечували безпечний рух повітряних суден.

Одночасно з блокуванням автошляхів та захопленням аеропортів і транспортних підприємств розпочато блокування та захоплення військових частин ЗС України, дислокованих на території АР Крим і м. Севастополя, пошкодження та знищення військового майна, що мало важливе оборонне значення для України.

Після захоплення військових частин та виведення з ладу системи протиповітряної оборони підрозділів ЗС України, дислокованих в АР Крим і м. Севастополі, порушуючи державний повітряний простір України, на територію півострова Крим почали безперешкодно здійснювати неодноразові перельоти з території Південного військового округу рф та посадки в районах аеродромів «Кача» та «Гвардійське» чф зс рф військові літаки та гвинтокрили з військовослужбовцями зс рф на бортах.

Крім того, для забезпечення контролю над повітряним простором півострова Крим та з метою недопущення на зазначену територію військових підрозділів ЗС України і представників правоохоронних органів України для вжиття заходів щодо відсічі збройній агресії рф, оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності, військовослужбовцями чф зс рф у взаємодії з військовослужбовцями військових частин спеціального призначення зс рф, якими здійснено вторгнення на територію півострова Крим, проведено блокування, захоплення та диверсії на військових аеродромах, розташованих на території АР Крим і м. Севастополя.

Таким чином, з 20 лютого 2014 року представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Виконання вищевказаних дій надало можливість представникам влади та службовим особам з числа керівництва зс рф забезпечити військову окупацію території АР Крим та м. Севастополя, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів та органів місцевого

самоврядування, ведення підривної діяльності, організацію проведення на території АР Крим та м. Севастополя 16 березня 2014 року незаконного сепаратистського референдуму, спрямованого на порушення територіальної цілісності України, проголошення так званої «Республіки Крим» суверенною державою та подальше звернення нелегітимного парламенту АР Крим до рф з пропозицією про прийняття «Республіки Крим» до складу рф як нового суб'єкта федерації.

Так, 06 березня 2014 року Верховною Радою Автономної Республіки Крим прийнято незаконну постанову № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму».

Водночас Указом виконувача обов'язків Президента України від 7 березня 2014 року № 261/2014 зупинено дію вказаної постанови як такої, що не відповідає Конституції та законам України. Крім того, Конституційний Суд України своїм рішенням від 14 березня 2014 року № 2-рп/2014 визнав неконституційною зазначену постанову Верховної Ради АР Крим, оскільки нею порушено конституційний принцип територіальної цілісності України, а парламент Криму вийшов за межі своїх повноважень. Конституційний Суд України визнав постанову такою, що суперечить основоположним принципам суверенності та територіальної цілісності держави, закладеним у міжнародно-правових актах, зокрема принципу взаємної поваги до суверенної рівності кожної держави, що включає політичну незалежність, можливість зміни кордонів відповідно до міжнародного права мирним шляхом і за домовленістю.

Верховна Рада Автономної Республіки Крим незаконною постановою «Про Декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим і міста Севастополя» від 11 березня 2014 року № 1727-6/14 затвердила Декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим і міста Севастополя, ухвалену спільно депутатами Верховної Ради Автономної Республіки Крим та Севастопольської міської ради.

При цьому рішенням Конституційного Суду України від 20 березня 2014 року № 3-рп/2014 вказану постанову визнано неконституційною, оскільки затвердження такої декларації не належить до повноважень Верховної Ради АР Крим і суперечить статтям 2, 8, 132, 133, 134, частині 2 статті 135, статтям 137, 138 Конституції України, а також є порушенням положень статті 73, пункту 2 частини першої статті 85 Основного закону України.

16 березня 2014 року на окупованих рф територіях АР Крим та м. Севастополь представниками влади та зс рф, які діяли на виконання спільного злочинного плану щодо порушення територіальної цілісності України шляхом окупації та подальшої анексії вказаних територій, організовано та проведено незаконний референдум.

Незважаючи на набуття законної сили постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», 17 березня 2014 року нелегітимною Верховною Радою АР Крим прийнято постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», у якій заявлено про

звернення до рф з пропозицією про прийняття «Республіки Крим» до складу рф як нового суб'єкта рф зі статусом республіки.

Після цього представники влади рф продовжили реалізацію спільного злочинного плану, спрямованого на порушення територіальної цілісності України шляхом окупації та анексії території півострова Крим.

Так, незважаючи на незаконність організованого та проведеного представниками влади рф на території півострова Крим референдуму 16 березня 2014 року, нелегітимність наявних органів влади Автономної Республіки Крим, всупереч наведеним вище міжнародним зобов'язанням рф стосовно України, 17 березня 2014 року видано указ президента рф № 147 «Про визнання Республіки Крим».

Цього ж дня президентом рф видано розпорядження № 63-рп «Про підписання Договору між рф та Республікою Крим про прийняття до рф Республіки Крим та утворення у складі рф нових суб'єктів», яким погоджено проєкт вказаного Договору та прийнято рішення про його підписання на вищому рівні.

18 березня 2014 року в м. Москві президентом рф путіним в. в. та самопроголошеними представниками так званої «влади Криму» Аксьоновим С.В. і Константиновим В.А., а також самопроголошеним так званим «мером» м. Севастополя Чалим О.М. підписано «Договір між рф та Республікою Крим про прийняття до рф Республіки Крим та утворення у складі рф нових суб'єктів» (далі – «Договір»).

20 березня 2014 року державна дума федеральних зборів рф прийняла федеральний закон № 36-ФЗ «Про ратифікацію Договору між рф і Республікою Крим про прийняття до рф Республіки Крим та утворення у складі рф нових суб'єктів» та погодила супутній до «Договору» федеральний конституційний закон № 6-ФКЗ «Про прийняття до рф Республіки Крим та утворення у складі рф нових суб'єктів – Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя».

21 березня 2014 року рада федерації федеральних зборів рф на позачерговому засіданні своєю постановою № 68-СФ також погодила ратифікацію цього «Договору» і, крім того, постановою № 69-СФ прийняла супутній до «Договору» федеральний конституційний закон щодо утворення в рф двох нових суб'єктів – «Республіки Крим» і «міста федерального значення Севастополя».

Того ж дня вищевказані федеральний (№ 36-ФЗ) та федеральний конституційний (№ 6-ФКЗ) закони були підписані президентом рф путіним в.в. та набули чинності.

Таким чином представниками влади рф здійснена окупація частини території України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати вказані дії.

Також представниками влади і зс рф вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні – квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких у

Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Їхньою основною метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для подальшої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення вказаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та зс рф вирішили створити на її території терористичні організації, які водночас з основною функцією – здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їхнє право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених наразі представників влади та зс рф 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їхнє фінансове й матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боеприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та зс рф.

Основними завданнями учасників вказаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому, у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», є терористичними організаціями.

7 квітня 2014 року за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим з Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13 квітня 2014 року через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконувач обов'язків Президента України Указом від 14 квітня 2014 року № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи

щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» терористичними організаціями, як і численних злочинів, вчинених їхніми представниками, відображено у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного рф міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії рф та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України як єдиним законодавчим органом державної влади констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, – до учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка» за сприяння та координації представників влади рф провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

Усвідомлюючи, що законні дії сил АТО щодо припинення діяльності терористичних організацій та відновлення конституційного правопорядку на території України ставлять під загрозу реалізацію їхнього злочинного плану, представники влади рф залучили до його виконання не лише терористичні організації та іррегулярні збройні формування, а й регулярні підрозділи зс рф, які здійснювали ракетно-артилерійські обстріли, а також збройні напади на підрозділи і позиції сил АТО з території рф.

Зокрема, 22 червня 2014 року диверсійно-розвідувальною групою зс рф із застосуванням мінометів, гранатометів та стрілецької зброї обстріляна колона підрозділу Луганського прикордонного загону на перехресті доріг Біловодськ-Чугінка-Розквіт.

5 липня 2014 року диверсійно-розвідувальною групою зс рф, яка рухалася на двох маломірних плавзасобах з боку рф, в Азовському морі здійснено мінометний обстріл підрозділів «Обрив» і «Седове» Донецького прикордонного загону.

11 липня 2014 року з території рф з реактивної системи залпового вогню БМ-21 «Град» здійснено обстріл підрозділу тактичного угруповання «Кордон» біля населеного пункту Зеленопілля.

У травні – липні 2014 року силами АТО взято під контроль приблизно 70 відсотків території Донецької і Луганської областей, звільнено від учасників терористичних організацій значну кількість міст і населених пунктів та забезпечено контроль за основними транспортними комунікаціями. При цьому місто Луганськ, місто Горлівка Донецької області та частково місто Донецьк були блоковані.

Враховуючи вказані успіхи сил АТО, з метою перешкодити їм відновити контроль над державним кордоном України в Донецькій і Луганській областях, представники влади рф прийняли рішення про необхідність вторгнення регулярних підрозділів зс рф на територію Донецької області.

Упродовж 7 – 11 серпня 2014 року здійснено посилення угруповання зс рф уздовж Державного кордону України, яке нараховувало до 32 батальйонно-тактичних груп (далі – БТГр) та 3 ротно-тактичних груп (далі – РТГр). Чисельність особового складу становила не менше 45 100 осіб, танків – до 160 одиниць, БМП та БТР – до 1 360 одиниць, артилерії – до 350 одиниць, РСЗВ – до 130 одиниць, бойових літаків – 192 одиниці, вертольотів – 137 одиниць.

24 серпня 2014 року військовослужбовці 331-го гвардійського парашутно-десантного полку 98-ї дивізії повітряно десантних військ зс рф загальною кількістю близько 400 осіб у взаємодії з іншими невстановленими підрозділами зс рф у складі 3-х батальйонно-тактичних груп (військовослужбовці зс рф у кількості понад 3 500 осіб, у розпорядженні яких перебувало близько 60 танків, 320 БМД та БМП, 60 гармат, у т. ч. до 16 протитанкових, близько 45 мінометів), діючи на виконання злочинного наказу представників влади і зс рф, з метою зміни меж території та державного кордону України шляхом ведення агресивної війни, здійснили широкомасштабне вторгнення на територію України в районі населених пунктів Північна – Берестове Старобешевського району Донецької області та маршем просунулися в район м. Іловайська Донецької області, де оточили підрозділи сил АТО.

29 серпня 2014 року, безпосередньо під час виходу особового складу підрозділів сил АТО з оточення в районі м. Іловайська у похідному (небойовому) порядку за визначеним маршрутом, наданого представниками влади і зс рф як гуманітарний коридор, в районі населених пунктів Старобешеве, Чумаки, Новодворське, Агрономічне, Многопілля, Червоносільське, Осикове, Новокатеринівка Донецької області, дві колони сил АТО, за наказами вищевказаних осіб, були розстріляні підрозділами зс рф та учасниками терористичної організації «ДНР».

Таким чином, незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування рф та військовослужбовці зс рф чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних

терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади рф під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації рф, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами рф та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 № 1207-VII встановлено, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року, а також Автономну Республіку Крим та місто Севастополь визначено як тимчасово окуповану територію України внаслідок збройної агресії рф.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у виді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом рф вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної у лютому 2014 року, а саме – до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням зс рф та інших воєнізованих формувань рф.

З листопада 2021 року представники влади та зс рф, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів зс та інших військових формувань рф до кордонів України задля введення в оману, пояснюючи це так званими запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість – 2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку рф, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових рф, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами рф та світовою спільнотою, представниками влади та зс рф розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян рф та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території рф та тимчасово окупованих територіях України.

Водночас передбачалося визнання керівництвом рф «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів 15 лютого 2022 року державна дума рф звернулася до президента рф з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента рф з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

Цього ж дня президент рф скликав позачергове засідання ради безпеки рф, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності так званих Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва рф, які входять до складу ради безпеки рф, публічно підтримали звернення державної думи рф та заявили про необхідність визнання президентом рф незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент рф путін в. в. підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року президент рф підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які того ж дня ратифіковані державною думою та радою федерації рф.

Цього ж дня президент рф, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій щодо нападу на Україну, направив до ради федерації рф звернення про використання зс рф за межами рф, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента рф з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

Надалі, 24 лютого 2022 року, президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, зс рф, інші збройні формування рф та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку рф, Білорусі та

тимчасово окупованої території України, а чорноморським флотом зс рф, який діяв за наказом керівництва рф і зс рф, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах і складах ЗС України та цивільних об'єктах.

У період з 5 години 24.02.2022 до сьогодні підрозділи зс рф здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються порушенням законів та звичаїв війни – вчиненням воєнних злочинів, бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння як з території рф, так і Республіки Білорусь. При цьому вогневі удари також здійснюються по об'єктах, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у виді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різних ступенів тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у виді знищення будівель, майна та цивільної інфраструктури, значного забруднення територій.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч уздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою рф, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти рф) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Отже, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією рф проти України, окупацією частини території України.

Достовірно знаючи про викладені обставини, громадянин України **Табачник Дмитро Володимирович**, маючи значний досвід роботи в органах державної влади України та на представницьких посадах, будучи фахівцем у сфері державного управління, усвідомлюючи явно злочинний характер своїх умисних дій, їхні суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, а також неприпустимість вчинення злочинів проти основ національної безпеки України, проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, в умовах збройного протистояння Українського народу російському агресору, порушуючи ст. 17 та ст. 65 Конституції України, діючи протиправно, зухвало, з

корисливих спонукань, керуючись мотивом створити передумови для повернення до політичної діяльності під патронатом російської федерації, а також керуючись ідеологічними мотивами, зрадив українській державі та Українському народові за наступних обставин.

Так, Табачник Д.В. у невстановлений досудовим розслідуванням час, але до 01.05.2021, перебуваючи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим, більш точне місце в ході досудового розслідування не встановлено (можливість встановлення вичерпана), надав згоду на конфіденційне співробітництво зі співробітником 9 управління Департаменту оперативної інформації 5 служби Федеральної служби безпеки рф (далі – фсб рф) Козловим Олегом Вадимовичем, 21.10.1980 р. н., з метою забезпечення розвідувально-підривної діяльності російської федерації на шкоду Україні – її державному суверенітету, територіальній цілісності, демократичному конституційному ладу, життєво важливим національним інтересам.

Вказану мету реалізовано Табачником Д.В. шляхом розповсюдження антиукраїнських публікацій, виступів у засобах масової інформації для дискредитації органів влади України, керівництва держави, підшукування на території України проросійськи налаштованих осіб, що можуть бути використані представниками фсб рф для створення своїх агентурних позицій та збору (передачі) інформації, а також надання так званих прогнозів розвитку внутрішньополітичної ситуації в державі та характеристик управлінських рішень, прийнятих вищими державними органами влади України, контролю діяльності керівництва окупаційних адміністрацій, що були створені країною-агресором після окупації окремих територій Запорізької та Херсонської областей.

Зокрема 27.08.2021, перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, Табачник Д.В., діючи умисно, протиправно, підтримуючи проросійську політику, усвідомлюючи незаконність своїх дій, які завдають шкоду суверенітету України, на виконання завдання співробітника фсб рф Козлова О.В., використовуючи зв'язки з колишніми колегами по роботі у Міністерстві освіти України, зібрав відомості про установчі дані чинних ректорів вищих навчальних закладів Запорізької області з їхніми контактними номерами мобільних телефонів.

Того ж дня о 10 год 33 хв, продовжуючи злочинну діяльність, Табачник Д.В. за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) передав отримані відомості співробітнику фсб рф Козлову О.В., який використовував обліковий запис за номером телефону +79037427074 (id 173020760), та надав останньому характеризуючі відомості про особисті, професійні якості, виділивши з числа ректорів проросійськи налаштованих та схильних до співпраці з представниками російської федерації на шкоду Україні осіб.

Після початку повномасштабного вторгнення рф в Україну Табачник Д.В. продовжив злочинну діяльність на шкоду інтересам України, виконуючи завдання спецслужб рф.

Зокрема 17.05.2022, у продовження протиправної діяльності, на виконання завдань, поставлених співробітником фсб рф Козловим О.В., Табачник Д.В., діючи умисно за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) передав Козлову О.В., який використовував акаунт у «Telegram» обліковим записом id 271488312 з неідентифікованим номером, відомості про приїзд за вказівкою адміністрації президента рф на тимчасово окуповані території Запорізької та Херсонської областей групи осіб, з метою проведення «соціального опитування» цивільного населення на окупованих територіях в межах підготовки російських пропагандистських заходів та проведення незаконних референдумів.

Крім того, 16.08.2022 Табачник Д.В., на виконання заздалегідь обумовлених домовленостей, діючи умисно, підтримуючи глибокі антиукраїнські погляди, усвідомлюючи протиправність своїх дій, маючи на меті створення умов до поглиблення інтеграції окупованих територій з рф в економічній сфері, створення видимості легітимності окупаційної влади і соціальної спрямованості її діяльності, за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) передав співробітнику фсб рф Козлову О.В., який використовував обліковий запис за номером телефону +79037427074 (id 173020760), встановлені відомості щодо некомпетентності керівника окупаційної адміністрації т.з. «Запорізької військово-цивільної адміністрації» Балицького Є.В. у вирішенні питань зі створення мережі аптек на тимчасово окупованій території та ціноутворення на фармацевтичну продукцію, а також неналежного зберігання вакцин та інсулінів, для подальшого вжиття заходів з боку спецслужб рф і недопущення проявів невдоволення цивільного населення на окупованих територіях.

За виключну відданість російській окупаційній владі у своїй діяльності на шкоду Україні Табачник Д.В. восени 2022 року (більш точно встановити дату було неможливо) призначений на неофіційну посаду так званого «радника голови Запорізької військово-цивільної адміністрації» Балицького Є.В., а також був включений до запорізького осередку політичної партії «єдіная рассія».

Отже, Табачник Дмитро Володимирович обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, – державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

Також громадянин України Табачник Д.В., підтримуючи країну агресора – рф, поділяючи погляди її політичного та військового керівництва щодо необхідності проведення «спеціальної військової операції на території України» з так званою метою «демілітаризації та денацифікації України, захисту

українського населення від геноциду київського режиму», діючи від імені представників вищих органів влади російської федерації, надавав допомогу країні-агресору шляхом реалізації і підтримки рішень та дій держави-агресора, а також її окупаційних адміністрацій, організовуючи діяльність так званих «військово-цивільних адміністрацій», координуючи діяльність керівників російських окупаційних адміністрацій Херсонської та Запорізької областей Сальдо В.В. й Балицького Є.В. у сфері охорони здоров'я, освіти, підготовки до проведення референдумів.

Так, наприкінці березні 2022 року представник окупаційної влади на території АР Крим, так званий «постійний представник Республіки Крим при президенті росії – заступник голови уряду Республіки Крим», Мурадов Г.Л. повідомив через засоби масової інформації про прийняття рішення щодо створення на тимчасово окупованих територіях Запорізької та Херсонської областей військово-цивільних адміністрацій.

На виконання вказаних рішень 30.03.2022 Табачник Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, у зв'язку з окупацією територій Запорізької та Херсонської областей збройними силами російської федерації та прийняттям рішення про створення окупаційної так званої «військово-цивільної адміністрації», діючи умисно, реалізуючи свій злочинний умисел, з метою встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, підтримання рішень та дій держави-агресора, використовуючи значний досвід, отриманий під час роботи в органах державної влади України, діючи спільно з громадянином України Вороною Д.М., розробив структуру «військово-цивільної адміністрації» у вигляді схеми та за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) передав текстовий файл з назвою «ВГА» із вказаною схемою керівнику так званої «військово-цивільної адміністрації Херсонської області» Сальдо В.В., який використовував обліковий запис у «Telegram» зареєстрований за номером телефону +79786366057 (id 5197858209).

Надалі розроблена схема стала основою для побудови структури окупаційної влади на окупованих територіях Херсонської області, ухвалення псевдонормативних актів, таких як указ про затвердження положення про Херсонську військово-цивільну адміністрацію від 26.04.2022 та указ про структуру органів виконавчої влади від 12.04.2022.

Крім того, Табачник Д.В., будучи міністром освіти України протягом 2010 – 2014 років, доктором історичних наук, професором, академіком Академії правових наук України, достовірно знаючи вимоги законодавства України у галузі освіти, зокрема положень:

- частини 1 статті 1 Закону «Про освіту», якою встановлено, що мовою освітнього процесу в закладах освіти є державна мова. Держава гарантує кожному громадянину України право на здобуття формальної освіти на всіх рівнях (дошкільної, загальної середньої, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої), а також позашкільної та післядипломної освіти державною мовою в державних і комунальних закладах освіти;

- частини 2 статті 1 Закону України «Про освіту», де передбачено, що заклади освіти забезпечують обов'язкове вивчення державної мови, зокрема заклади професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти - в обсязі, що дає змогу провадити професійну діяльність у вибраній галузі з використанням державної мови;

- статті 5 Закону України «Про освіту», де визначено, що освіта є державним пріоритетом, що забезпечує інноваційний, соціально-економічний і культурний розвиток суспільства;

- стаття 1 Закону України «Про повну загальну середню освіту» якою визначено, що державні стандарти повної загальної середньої освіти – документи, що визначають загальні обсяги навчального навантаження здобувачів початкової, базової середньої, профільної середньої освіти, вимоги до їх компетентностей і до згрупованих за відповідними освітніми галузями обов'язкових результатів навчання, яких вони мають досягти на відповідному рівні повної загальної середньої освіти;

- Державного стандарту початкової освіти, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України 21 лютого 2018 року № 87 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 24 липня 2019 року № 688), де передбачено, що метою початкової освіти є всебічний розвиток дитини, її талантів, здібностей, компетентностей та наскрізних умінь. До ключових компетентностей, серед іншого належать: вільне володіння державною мовою, спроможність діяти як відповідальний громадянин та брати повноцінну участь у громадському та суспільному житті, спираючись на критичне оцінювання основних подій національної, європейської та світової історії, а також повагу до прав людини та верховенства права, цінування культурного розмаїття різних народів та ідентифікацію себе як громадянина України;

- Державного стандарту базової середньої освіти, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 30 вересня 2020 року № 898, визначено, що метою базової середньої освіти є розвиток природних здібностей, інтересів, обдарувань учнів, формування компетентностей, необхідних для їх соціалізації та громадянської активності, виховання відповідального, шанобливого ставлення до родини, суспільства, навколишнього природного середовища, національних та культурних цінностей українського народу. Реалізація мети базової середньої освіти ґрунтується на таких ціннісних орієнтирах, як формування в учнів активної громадянської позиції, патріотизму, поваги до культурних цінностей українського народу, його історико-культурного надбання і традицій, державної мови, плекання в учнів любові до рідного краю, –

перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, керуючись ідеологічними антиукраїнськими мотивами, діючи умисно, на виконання рішень окупаційної влади країни-агресора про впровадження на тимчасово окупованих територіях Херсонської та Запорізької областей російських стандартів освіти, здійснив організацію семінару «Нові стандарти освіти та навчання», з метою надання практичної допомоги керівникам органів управління освіти, керівникам освітніх закладів, головним бухгалтерам органів

управління освіти та навчальних закладів під час переходу на нові стандарти освіти та навчання, включаючи нові навчальні програми і їхній зміст, а також нові стандарти ведення фінансової і управлінської документації, для підготовки освітніх закладів Запорізької і Херсонської областей до початку нового навчального року 2022/2023 рр.

Надалі, 14.04.2022, Табачник Д.В. за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) передав відомості про організацію «семінару» помічнику керівника так званої «військово-цивільної адміністрації Запорізької області» Вороні Д.В., який використовував обліковий запис у «Telegram» tg: 57293392.

Продовжуючи протиправну діяльність, 31.05.2022 Табачник Д.В. залучив так званого «начальника управління освіти Херсонської області» Кузьмич Т.О., яка на його вимогу підготувала списки працівників закладів освіти Херсонської області, які відряджаються для участі у «семінарі», погодила їх у керівника так званої «військово-цивільної адміністрації Херсонської області» Сальдо В.В., а також підготувала з використанням проєкту, отриманого від Табачника Д.В., звернення від імені керівника «Херсонської ВЦА» Сальдо В.В. до «голови Республіки Крим» Аксьонова С.В. з приводу сприяння в організації та проведенні «семінару».

10.06.2022 Табачник Д.В., використовуючи програмне забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) додатково узгодив з керівником «Херсонської ВЦА» Сальдо В.В. програму «семінару», перелік учасників і текст звернення до «голови Республіки Крим» Аксьонова С.В. щодо сприяння в організації та проведенні «семінару».

З метою досягнення мети злочинного задуму, 16.06.2022 Табачник Д.В., використовуючи програмне забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312), зв'язався з першим заступником міністра освіти рф Бугаєвим О.В. та домовився про його участь 25.06.2022 в заключній частині програми «семінару» разом з «головою Республіки Крим» Аксьоновим С.В., керівниками «обласних ВЦА» Балицьким Е.В. та Сальдо В.В., а також надіслав підготовлену ним «програму семінару з підготовки керівників органів управління освіти та керівників навчальних закладів Запорізької і Херсонської областей щодо особливостей роботи в умовах нового законодавчого і фінансово-організаційного поля».

24.06.2022, для забезпечення висвітлення у засобах масової інформації в інтересах проросійської пропаганди процесу проведення «семінару» з працівниками освіти, Табачник Д.В., використовуючи програмне забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312), надіслав генеральному продюсеру ТРК «Крим», «раднику голови Республіки Крим з інформаційної політики» Крючкову В.А. програму зустрічі освітян і перелік осіб, рекомендованих для дачі інтерв'ю, до якої включив: так званого

начальника управління освіти Мелітопольського району Бакшеєву Ю.В.; так званого начальника управління освіти м. Мелітополя Шапурову Є.А.; так званого начальника відділу освіти м. Бердянська Шадуріну Г.П.; так званого начальника управління освіти м. Енергодара Ковальчук Н.А.; так званого начальника відділу освіти Чернігівського району Шадуріну Г.П.

Крім того, 01.05.2022 Табачник Д.В., діючи умисно, з метою завдання шкоди Україні, маючи глибокі проросійські настрої, усвідомлюючи протиправність своїх дій, за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) сприяв організації взаємодії керівників російських окупаційних адміністрацій Херсонської та Запорізької областей Сальдо В.В. й Балицького Є.В. відповідно із заступником міністра охорони здоров'я російської федерації Плутницьким А.М. для забезпечення реалізації, підтримки рішень та дій держави-агресора у сфері охорони здоров'я на тимчасово окупованих територіях вказаних областей.

Продовжуючи злочинну діяльність на шкоду Україні, 18.06.2022 Табачник Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, виконуючи вказівки вищого керівництва країни-агресора, за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) шляхом листування з керівником так званої «Херсонської ВЦА» Сальдо В.В. (номер телефону +79786366057, id 5197858209) здійснював заходи з організації зустрічі останнього з міністром МНС АР Крим для вирішення питань, пов'язаних зі створенням (відновленням) служби з надзвичайних ситуацій, підписанням договору про співпрацю з «Управлінням внутрішніх справ Херсонської області» та створенням служби «112».

Надалі, з метою підготовки розпорядчого документа органів влади країни-агресора, протягом 25-26.07.2022 Табачник Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, діючи в інтересах окупаційних адміністрацій Херсонської та Запорізької областей, за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) за сприяння керівників російських окупаційних адміністрацій Херсонської та Запорізької областей Сальдо В.В. й Балицького Є.В. здійснював збір узагальнених відомостей про кількість об'єктів інфраструктури, підприємств, медичних установ, навчальних закладів, необхідних для організації їхньої воєнізованої охорони.

На основі отриманих відомостей Табачник Д.В. підготував на ім'я заступника голови уряду російської федерації Хуснулліна М.Ш. проєкт документа з назвою «Довідна записка про необхідність забезпечення озброєної охорони об'єктів життєзабезпечення, начальних закладів, медичних установ та виборчих дільниць на території Запорізької та Херсонської областей» за підписом голів Запорізької та Херсонської військово-цивільних адміністрацій Балицького Є.В. й Сальдо В.В. відповідно.

Надалі, з метою реалізації рішень окупаційної влади країни-агресора, 27.07.2022 Табачник Д.В., виконуючи вказівку представників вищого керівництва російської федерації, за допомогою програмного забезпечення обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) надіслав вищевказаний проєкт документа керівникам російських окупаційних адміністрацій Херсонської області Сальдо В.В. (номер телефону +79900001002, id 270543101) та Запорізької області Балицькому Є.В. (номер телефону +79786366057, id 5197858209) для погодження і підписання.

Крім того, як вищезазначено, обіймаючи посаду «радника голови Запорізької ВЦА», Табачник Д.В. продовжив надавати методичну та практичну допомогу державі-агресору, окупаційній адміністрації держави-агресора, реалізуючи їхні рішення на окупованих територіях Запорізької області, а для можливого розширення власних повноважень виставив свою кандидатуру на вибори до псевдозаконодавчого органу Запорізької області.

При цьому, у жовтні 2022 року Табачник Д.В. на виконання рішень окупаційної влади, встановленої країною-агресором на тимчасово окупованих територіях Запорізької та Херсонської областей, з метою спалювання у свідомості цивільного населення ідей патріотизму, поваги до культурних цінностей українського народу, його історико-культурного надбання і традицій, державної мови, для утвердження окупаційної влади та поглиблення інтеграції окупованих територій із країною-агресором в усіх сферах життя, приступив до діяльності з вивчення питання щодо перейменування назв населених пунктів, вулиць міст на окупованих територіях на «історично правильні». Для виконання злочинного задуму Табачник Д.В. ініціював створення через «військово-цивільні адміністрації» Запорізької та Херсонської областей громадських рад з питань системного перейменування назв вулиць та інших топонімів на такі, що пов'язані з подіями та героями російської імперії до 1918 року та СРСР.

У продовження злочинної діяльності 07.02.2023 Табачник Д.В. за допомогою програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) доповів керівнику російської окупаційної адміністрації у Запорізькій області Балицькому Є.В. (id 5735150136) про підготовку карти м. Мелітополя з описом вулиць для проведення їх «денацифікації», вказавши про виявлення «експертами-істориками» та «геральдистами «російської геральдики» тринадцяти вулиць і семи провулків міста Мелітополь, які потребують перейменування, виходячи з таких принципів: у топоніміці не повинно бути української пропаганди; назви не повинні представляти діячів, ворожих до росії та її народу; назви не повинні протирічити росії, її державній єдності чи статусу Мелітополя як історично російського міста; назви повинні бути пов'язані з містом чи регіоном, а також відображати загальноросійську єдність.

За результатами антиукраїнських, спрямованих на допомогу державі-агресору й окупаційній адміністрації держави-агресора, злочинних дій

Табачника Д.В., 07.04.2023 так званим «головою військово-цивільної адміністрації м. Мелітополя» Данильченко Г.В. видано «указ № 05-у про перейменування елементів вулично-дорожньої мережі (вулиць, проспектів, бульварів, провулків, площ, проїздів) міського округу Мелітополь Запорізької області)».

Отже, Табачник Дмитро Володимирович обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України, – умисні дії, спрямовані на допомогу державі-агресору (пособництво), окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації, підтримки рішень та дій держави-агресора, окупаційної адміністрації держави-агресора.

Крім того, як зазначено вище, 24.02.2022 на виконання злочинного наказу керівництва російської федерації, військовослужбовці зс рф, національної гвардії рф, співробітники силових структур та відомств рф, інших військових формувань і об'єднань, у тому числі осіб, з числа так званих ополчень і добровільних загонів під прапором рф, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування військового озброєння, яке перебувало у їхньому розпорядженні та фактичного його застосування, незаконно вторглися на територію суверенної держави Україна через її державні кордони в Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, Запорізькій, Київській областях та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші критичні об'єкти цивільної інфраструктури, які мають важливе економічне, народногосподарське та оборонне значення для держави Україна, та здійснили окупацію частин вказаних територій областей.

З врахуванням спочатку викладених норм міжнародного права, ратифікованих Верховною Радою України договорів та конвенцій, відповідно до Положення Женевської конвенції про захист цивільного населення від 12.08.1949, яку ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 «Про ратифікацію Женевських Конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни», встановлено та передбачено таке:

- статтею 2 Конвенції: «на додаток до положень, які втілюються в мирний час, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Хоча одна з держав, які перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є її учасницями, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення»;

- статтею 6 Конвенції: «ця Конвенція повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2.

На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій.

На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій, але окупаційна держава, настільки, наскільки вона виконує функції уряду на цій території, буде пов'язана на строк окупації положеннями таких статей цієї Конвенції: 1 – 12, 27, 29 – 34, 47, 49, 51 – 53, 59, 61 – 77 та 143»;

- статтею 33 Конвенції: «жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Пограбування забороняються.

Репресалії стосовно осіб, які перебувають під захистом, та їхнього майна забороняються».

Також, ст. 43 додатку до протоколу I Женевської конвенції від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року встановлено, що:

Збройні сили

1. Збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивної стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка поряд з іншими, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів;

2. Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який йдеться в статті 33 Третьої конвенції;

3. Щоразу, коли сторона, яка перебуває в конфлікті, включає у свої збройні сили напіввоєнну організацію або озброєну організацію, що забезпечує охорону порядку, вона повідомляє про це інші сторони, що перебувають в конфлікті.

Також у ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яка була підписана 18.10.1907 та ратифікована Україною 24.08.1991 зазначено, що територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Відповідно до ст. 43 цієї ж Конвенції зазначено, що з фактичним переходом до рук окупанта повноважень легітимної влади він вживає всіх залежних від нього заходів для того, щоб, по можливості, відновити і

забезпечити громадський порядок і безпеку, дотримуючись існуючих у країні законів, за виключенням, коли це абсолютно неможливо.

Зокрема, у ст. 47 цієї Конвенції зазначено, що мародерство офіційно забороняється, а статтею 53 встановлено правила заволодіння грошовими коштами, а саме – окупаційна армія може заволодіти лише грошима, фондами та цінними паперами, які виключно є власністю держави, складами зброї, транспортними засобами, виробничими запасами та, загалом, всією рухомою власністю держави, що може бути використана для військових дій.

Окрім цього, статтею 52 Загальних норм міжнародного гуманітарного права заборонено грабіж на окупованій території.

Починаючи з 26.02.2022, територія суверенної держави Україна, а саме – місто Мелітополь та Мелітопольський район Запорізької області, була захоплена і окупована військовослужбовцями з числа збройних сил рф, національної гвардії рф, співробітниками силових структур та відомств рф та інших військових формувань і об'єднань, у тому числі осіб з числа ополчень і добровільних загонів під прапором рф та запроваджено діяльність окупаційної адміністрації держави-агресора.

Достовірно знаючи про викладені вище обставини, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але до середини березня 2022, громадянин України Табачник Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, діючи умисно, переслідуючи корисливі мотиви, з метою власного збагачення за рахунок незаконного захоплення майна, що перебуває у приватній власності на окупованих територіях, вступив у змову із громадянином рф **Саїдовим Мурадом Саламбековичем** 18.07.1974 року народження, заступником так званого «постійного представника глави чеченської республіки на території АР Крим».

Саїдов М.С., будучи особою схильною до вчинення злочинів, маючи єдиний злочинний намір, спрямований на підтримку повномасштабної військової агресії рф на території України, власного збагачення шляхом здійснення залякування, пограбування і терору місцевого цивільного населення, діючи за попередньою змовою з невстановленими особами з числа уродженців Чеченської Республіки, а також військовослужбовців збройних сил рф, національної гвардії рф, співробітниками силових структур та відомств рф та інших військових формувань і об'єднань, у тому числі осіб з числа ополчень і добровільних загонів під прапором рф, усвідомлюючи і розуміючи протиправність своїх дій, в порушення законів та звичаїв війни, у невстановлений досудовим розслідуванням дату та час, але не пізніше середини березня 2022 року, приїхав на окуповану рф територію міста Мелітополь Запорізької області, де, маючи злочинні зв'язки з представниками окупаційної влади рф, взяв активну участь у діяльності військової адміністрації окупаційної влади рф на території міста Мелітополь та Мелітопольського району Запорізької області, отримавши повноваження діяти від імені військової адміністрації окупаційної влади рф.

Так, у березні 2022 року з метою реалізації свого злочинного наміру, направлено на особисте збагачення, шляхом здійснення залякування, пограбування і терору місцевого цивільного населення і приватних підприємств, діючи умисно, з відома та **підтримки** Табачника Д.В., Саїдов М.С. та підпорядковані йому невстановлені особи з числа уродженців Чеченської Республіки, а також військовослужбовцями збройних сил рф, національної гвардії рф, співробітниками силових структур та відомств рф та інших військових формувань і об'єднань під прапором рф, маючи при собі вогнепальну автоматичну зброю, прибули до складу підприємства ТОВ «Техноторг-Дон» за адресою м. Мелітополь вул. Шмідта, 49/1, де незаконно, використовуючи погрози застосування вогнепальної зброї та психологічний тиск, відкрито заволоділи сільськогосподарською технікою, що належала ТОВ «Техноторг-Дон» та ТОВ «Техноторг», господарською документацією та печатками названих підприємств.

Продовжуючи злочинну діяльність відповідно до спільного плану, попередньо узгодженого із Саїдовим М.С., 25.04.2022 Табачник Д.В, діючи з корисливих мотивів, з метою легалізації на території російської федерації сільськогосподарської техніки, що була незаконно захоплена підрозділами окупаційних військ рф, очолюваними Саїдовим М.С., надав вказівку останньому підготувати договори і товарно-супровідні документи на трактори «Беларус-1221.2» (артикул Y4R 122101 M1100081), «Беларус-1221.3» (артикул Y4R 122108 N1100135), що перебували у власності ТОВ «Техноторг-Дон», та стерновий культиватор «OPTIMER XL 6000» (артикул KHUA 1048K50A00033), що перебував у власності ТОВ «Техноторг».

Для підготовки відповідних документів, діючи згідно зі спільним злочинним планом, Табачник Д.В. того ж дня о 18 годині 44 хвилини надіслав Саїдову М.С. шляхом використання програмного забезпечення миттєвого обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону +37259936464 (id 271488312) відомості про підконтрольну особу – громадянина рф Гусєва Леоніда Геннадійовича, який буде виступати як «покупець» названої вище техніки.

26.04.2022, перебуваючи у тимчасово окупованому м. Мелітополі Запорізької області, діючи на виконання попередніх домовленостей з Табачником Д.В., з метою незаконного вивезення захопленої сільськогосподарської техніки на територію рф, Саїдов М.С., використовуючи викрадені на території ТОВ «Техноторг-Дон» бланки та печатку підприємства, підготував видаткову накладну № 326 від 26.04.2022, відповідно до якої нібито ТОВ «Техноторг-Дон» реалізувало Гусєву Л.Г. стерновий культиватор «OPTIMER XL 6000», (артикул KHUA 1048K50A00033) за 3 560 000 грн, а також видаткову накладну № 325 від 26.04.2022, відповідно до якої нібито ТОВ «Техноторг-Дон» реалізувало Гусєву Л.Г. трактори «Беларус-1221.2» (артикул Y4R122101 M1100081), «Беларус-1221.3» (артикул Y4R122108 N1100135) за 4 100 000 грн.

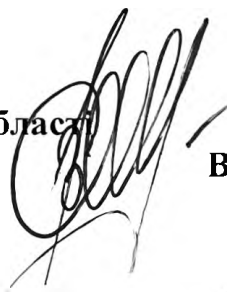
Того ж дня о 19 годині 21 хвилині Саїдов М.С., для підтвердження виконання домовленостей, використовуючи програмне забезпечення миттєвого

обміну повідомленнями мережею Інтернет «Telegram» з обліковим записом за номером телефону 79891728774 (id 2119241495) переслав фотознімки видаткових накладних № 326 від 26.04.2022 та № 325 від 26.04.2022 на адресу Табачника Д.В., що використовував обліковий запис за номером телефону +37259936464 (id 271488312).

29.04.2022 Саїдов М.С., діючи за попередньою змовою із Табачником Д.В. та іншими військовослужбовцями рф, організував вивезення на тимчасово окуповану територію АР Крим викраденої сільськогосподарської техніки, що зберігалась на складі «Техноторг-Дон» за адресою м. Мелітополь, вул. Шмідта, 49/1, а саме – тракторів «Беларус-1221.2» (артикул Y4R122101 M1100081), «Беларус-1221.3» (артикул Y4R122108 N1100135) та стернового культиватора «OPTIMER XL 6000», (артикул KNUA 1048K50A00033) та передав її підконтрольній Табачнику Д.В. невстановленій слідством особі.

Отже, Табачник Дмитро Володимирович обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, – порушення законів та звичаїв війни, тобто інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

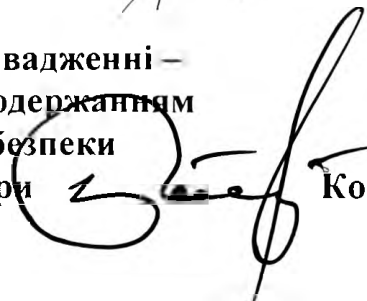
**Старший слідчий в ОВС
слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області
підполковник юстиції**

Володимир САХНЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор у кримінальному провадженні –
начальник відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Вінницької обласної прокуратури**

Костянтин ГОЗДУП

Відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

• Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

«__» год. «__» хв. «__» _____ 202__ р.

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС

слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області

підполковник юстиції

Володимир САХНЕНКО